O INIMĂ SFĂRÂMATĂ

Este romanul tradus în toate limbile al scriitorului RICHMOND FOYGER, o lucrare plină de pasiune, cu eroi din zilele noastre, ale căror suflete încercate de suferințe nu-și găsesc liniștea decât în pacea mormântului. În traducere românească lucrarea a apărut în patru volume groase (peste 2000 pagini) cari se vând cu LEI 35 fiecare.

Se găsește la toate librăriile și depozitele de ziare din țară, precum și direct la Editura Ig. Hertz, București I, Calea Victoriei, 5.

FEMEI CELEBRE

detectivul

săptămânal

MASCA GROAZEI

No. 14

LEI 5

Colecţia „Detectivul”
Nr. 14

R. Trotet de Bargia

MASCA GROAZEI

V.1.0

Editor I. G. HERTZ
7 Martie 1935

MASCA GROAZEI

de R. Trotet de Bargio

CAP. 1
De lăsata secului

— Aşadar, ne-am înţeles?... Vin să te iau pe la ora patru să mergem să vedem Cavalcada!... Ai să fii gata, scumpa mea, nu?

— Cu siguranţă! Dar n-ai să întârzii, trecând pe străzile astea atât de aglomerate?

— N-ai nici o grijă! Plec de la magazin pe la trei şi nu-mi trebuie mai mult de o oră din Strada Michodiere în strada François I.

Spunând aceasta, domnul Louviers îşi sărută cu dragoste tânăra soţie şi, luându-şi bastonul, ieşi.

Lucienne Louviers rămase o bucată bună de vreme nemişcată, în mijlocul vestibulului, ascultând cum se depărtează paşii soţului ei.

Apoi se întoarse în balcon şi se aplecă pe balustradă, pentru a-l mai vedea pe Louviers, care încă nu ieşise pe poartă.

Deodată, el apăru pe trotuar.

Numaidecât ridică capul spre etajul al patrulea al casei şi, surâzând, trimise din vârful degetelor, un sărut spre tânăra femeie care-i făcea bezele.

— Cât de elegant şi de frumos e Louis! şopti ea. Zvelt şi subţire în haina neagră, pare atât de tânăr!... Şi totuşi are treizeci de ani!...

Repetă rar şi aproape speriată:

— Treizeci de ani. Şi şase ani de când suntem căsătoriţi!

Intră în casă şi se aşeză într-un fotoliu, la picioarele patului.

Amintirile o năpădiră, deodată la gândul celor şase ani de căsnicie. Revedea ziua când întâlnise, pentru prima oară, pe Louis Louviers. Ea avea pe atunci optsprezece ani, era frumoasă şi plină de graţie. Era vânzătoare în magazinul „Racot şi Louviers”.

Pe vremea aceea, magazinul de flori şi pene nu era dintre cele dintâi din Paris, ca astăzi. Bătrânul Louviers îl conducea aproape singur. Racot, asociatul său, veşnic bolnav, nu mai venea aproape de loc în magazin.

Bătrânul Louviers era văduv şi avea un fiu, Louis, care călătorea mereu, în interesul întreprinderii.

Lucienne Sartin nu era decât de scurt timp în magazin şi încă

nu-l văzuse pe tânărul fiu al patronului, când, într-o dimineaţă; intrând în atelier, Sidonie, o altă vânzătoare, îi spuse încet, cu un aer de mister:

— Ştii, Lucienne, fiul stăpânului s-a întors din străinătate! A sosit aseară... Să vezi ce băiat frumos!...

De ce oare Lucienne simţi deodată că roşeşte? De ce oare o cuprinse o tulburare ciudată la această veste?

Sidonie continuă:

— Da, dragă, ai să vezi... rar se vede un bărbat atât de seducător!... Un cap de fată!... Un păr blond care te... face să visezi!... Şi o gură!... Ce gură frumoasă!...

Dar, în momentul acela, intră bătrânul Louviers şi Sidonie tăcu.

Îndată după el, venea fiul său: bătrânul se întoarse spre acesta şi îi spuse:

— Vezi Louis!... Treburile încep să meargă mai bine... A trebuit să iau trei vânzătoare noi.

Tânărul salută respectuos pe cele trei fete care se aflau acolo şi răspunse tatălui său printr-un semn de aprobare, cu capul.

Lucienne tocmai aşeza cutiile cu pene de struţ de toate culorile. Împinsă de o curiozitate copilărească, privi pe furiş spre noul venit.

— Într-adevăr, e seducător!... Şi ce ochi frumoşi! îşi spuse ea, în gând.

Şi o cuprinse o emoţie ciudată în faţa acestui bărbat de douăzeci şi patru de ani, pe care-l vedea pentru întâia oară.

Din acea zi, cei doi tineri se revăzură des, căci Louis nu mai călătorea: tatăl său se simţea prea obosit pentru a conduce singur întreprinderea.

Domnul Racot muri curând. Louviers luă atunci doi voiajori în locul lui Louis, iar tânărul, rămase asociatul tatălui său.

Şi, peste trei sau patru săptămâni, Lucienne trebui să recunoască, fără nici o îndoială, că era îndrăgostită de Louis.

De altfel, dacă ajunsese aici, era pentru că însuşi tânărul îi dăduse o atenţiune deosebită. Îi vorbea cu o timiditate şi o căldură pe care n-o avea faţă de restul personalului.

În sfârşit, într-o zi, el vorbi, îndrăzni să-i mărturisească tinerei fete, dragostea şi speranţele lui şi emoţionat, îi ceru mâna.

Lucienne fu cuprinsă de o bucurie fără margini. De când îl iubea pe Louis, trecuse printr-un adevărat chin. Căci Louis nu era bărbatul la care să se poată gândi, şi asta din pricina situaţiei lui de stăpân.

Fără îndoială, Louis simţise acest lucru.

Fapt este că, la declaraţia tânărului, ea răspunse prin aceste cuvinte:

— Tatăl dumitale nu va consimţi niciodată!

— Lucienne, spune-mi numai dacă dumneata consimţi – îi replică el – şi eu voi şti să capăt consimţimântul tatălui meu.

— Ah! Louis! şopti ea, nebună de bucurie. Te mai poţi îndoi de răspunsul meu?

— Aşadar, accepţi? Lucienne! Dacă ai şti cât sunt de fericit şi cât de mult te iubesc!…

Bătrânul Louviers, nu făcu obiecţii serioase. El însuşi, odinioară, pe când nu era decât un modest funcţionar, se căsătorise din dragoste cu o lucrătoare.

Nu avea atunci decât o singură bucurie pe lume: Louis. Numai pentru acest fiu muncea din greu, vrând să-i lase întreprinderea înfloritoare şi să-i pregătească un viitor fericit, fără griji.

Aşadar, din moment ce Louis o iubea pe Lucienne Sartin şi pentru că voia s-o ia de nevastă, tatăl său nu înţelegea să se opună.

Peste două luni, ava loc căsătoria.

Erau şase ani de atunci şi tinerii soţi continuau să ducă o viaţă calmă şi fericită. Louis şi Lucienne se iubeau ca în prima zi.

Bătrânul Louviers murise de doi ani şi fiul său conducea singur importanta întreprindere, care-i aducea venituri mari.

Tinerii soţi ocupau un apartament frumos într-un imobil modern din strada François I.

Louis se ducea zilnic la magazin, iar soţia lui rămânea acasă. Îl plăcea să se ocupe de menaj, să-l înfrumuseţeze necontenit. Aveau o singură servitoare, harnică şi devotată, iar zilele se scurgeau senine şi fericite pentru tânăra pereche.

Trântită în fotoliul din camera de culcare, Lucienne îşi aminti de toate astea şi simţea o recunoştinţă nemărginită pentru bărbatul acesta care-i făcea o viaţă atât de plăcută şi demnă de invidiat.

Deodată, pendula bătu ora trei.

Tânăra femeie se ridică din fotoliu şi-şi spuse:

— E trei!… Trebuie să mă-mbrac… Doamne, Louis poate să vie dintr-un moment într-altul!…

Deschise în grabă dulapul şi îşi dezbrăcă capotul pentru a-şi pune o rochie de stradă.

Deodată, se auzi soneria.

— Cine să fie? se întrebă Lucienne, încheindu-şi bluza.

În ziua aceea, Roza, servitoarea, avea liber după masă.

Din nou se auzi soneria.

— Poate e Louis; şi-o fi uitat cheile, murmură Lucienne.

Şi strigă din odaie:

— Vin îndată!... Un moment!...

Când fu gata alergă în vestibul, trase zăvorul şi deschise larg uşa. Dar se dădu înapoi surprinsă şi privi ţintă la făptura din faţa ei.

O mască de baiaderă!

O mulţime de stofe moi, invalidau un trup de înălţime mijlocie, tânăr, zvelt şi graţios.

Doamna Louviers observă că purta o bluză de mătase bleu-deschis, brodată cu aur, un pantalon bufant, lung, plisat mărunt, verde ca smaraldul. Un văl larg de mătase gălbuie îi acoperea tot capul şi cădea în falduri de-a lungul trupului.

Vălul era gros, astfel că nu se puteau distinge trăsăturile feţei; totuşi, Lucienne întrezări un fel de diademă de aur pe frunte şi un şirag de perle la gât.

Tânăra femeie rămase în pragul uşii, incapabilă să scoată un cuvânt, cu ochii ţintă la această apariţie ciudată.

Persoana deghizată în baiaderă tăcea de asemenea şi nu părea grăbită să intre. Părea chiar, că simte oarecare sfială, un fel de nesiguranţă.

Lucienne Louviers, abia izbuti să întrebe:

— Ce doriţi, doamnă?

Fără să răspundă, necunoscuta se îndreptă spre vestibul. Lucienne, din ce în ce mai speriată, se dădu înapoi, lăsând-o să treacă.

Baiadera intră în odaie, închise uşa şi se întoarse spre stăpâna casei.

Lucienne, intrigată de acest joc ciudat, întrebă, puţin speriată.

— Dar ce doriţi? Cine sunteţi?

Crezuse, o clipă, că se află în faţa unei persoane care greşise etajul.

Dar nu! Baiadera părea că ştie unde se află!

— Cine sunteţi, doamnă? Vă rog să-mi spuneţi! repetă Lucienne.

Deodată, baiadera se năpusti asupra tinerei femei şi, înainte ca aceasta să fi putut striga sau să i se fi putut smulge din braţe, două mâini o apucară cu putere de gât.

Doamna Louviers, se prăbuşi pe podea.

Cu o îndemânare nemaipomenită, baiadera se aplecă peste

ea, fără să dea drumul mâinilor.

Lucienne îşi aţinti privirea îngrozită asupra acestui chip misterios, încercând să-l recunoască.

Zadarnic! Prin vălul gros, se zărea doar strălucirea a doi ochi cruzi, reflexele diademei de aur şi a şiragului de perle.

CAP. 2
Un asasinat misterios

— Ajutor!... Ajutor... Săriţi, asasinul... se auziră, deodată strigăte, turburând liniştea imobilului din strada François I.

Ţipetele veneau de la etajul al patrulea, unde locuiau soţii Louviers.

Câţiva vecini se năpustiră la scară şi alergară spre locul de unde pornise alarma.

La etajul al patrulea, uşa apartamentului soţilor Louviers era larg deschisă şi cineva dinăuntru striga într-una după ajutor.

Oamenii care se îmbulzeau la uşă, văzură în vestibul un spectacol impresionant. Pe podea, zăcea nemişcată o femeie. Era doamna Louviers, îmbrăcată în rochie de stradă şi cu capul gol. În genunchi, lângă ea, înnebunit de spaimă şi de groază, soţul ei, îi ţinea între mâini capul palid şi continua să strige.

Căpitanul Marion, unul din chiriaşii imobilului, îşi recăpătase cel dintâi, sângele rece şi strigă vecinilor adunaţi, care priveau înmărmuriţi această scenă neaşteptată:

— Repede un medic! Vedeţi dacă-i acasă doctorul Martin!... Să vie imediat...

O femeie se năpusti pe scări alergând după doctorul care locuia la primul etaj.

Louviers auzise şi el vorbele căpitanului şi, cu vocea întretăiată, spuse:

— Da, da, un doctor, Dumnezeule!... Lucienne a mea!... Poate că n-a murit încă!...

Se aplecă peste trupul nemişcat al Luciennei, o săruta nebuneşte pe fruntea deja rece şi strigă:

— Nu e aşa, dragostea mea, că n-ai murit? Ar fi prea îngrozitor!... Lulu!... Mica mea Lulu!... Răspunde-mi, te implor!... Vorbeşte-mi!... Uită-te la mine!...

Cei de faţă, cu inima strânsă de emoţie, tăceau, căci îşi dăduseră seamă după înfăţişarea tinerei femei că era moartă.

Dar nimeni nu îndrăznea să spună acest lucru nenorocitului soţ, nimeni n-avea curajul să-i spulbere ultima iluzie pe care o mai nutrea.

Cineva spuse:

— Ar trebui întinsă în pat.

Un altul interveni repede:

— Nu!... Nimeni nu atinge corpul!... De vreme ce ne găsim în faţa unei crime, numai magistraţii pot ordona transportarea cadavrului!...

La auzul cuvântului „cadavru”, Louis Louviers avu o tresărire puternică şi îngână:

— Ce spuneţi? Cadavru? Lucienne? Nu, nu-i adevărat... Nu se poate!...

În aceeaşi clipă, oamenii se dăduseră la o parte ca să facă loc, doctorului Martin.

Acesta se apropia de tânăra femeie întinsă pe jos, se uită la obrazul ei livid şi la membrele înţepenite şi şopti:

— Cred că sosesc prea târziu!

Între timp, căpitanul se apropiase de Louviers şi cu blândeţe încercă să-l ridice şi să-l ducă de acolo.

Louis se opuse cu o îndârjire sălbatică, astfel că fu nevoie şi de intervenţia altora.

Medicul începu să se ocupe de Lucienne. Îi ridică pleoapele, îi ascultă inima, o ciupi de braţ, şi, pe măsură ce o examina, expresia feţei sale se întunecă.

În acest timp, nenorocitul soţ, luptându-se cu acei care-l duceau, striga:

— Lăsaţi-mă!... Lăsaţi-mă!... Vreau să-i vorbesc!... Să-mi spună tot!...

Doctorul Martin se ridică şi spuse oamenilor de lângă el, care-l priveau întrebător:

— S-a isprăvit!... A murit cam de o oră. Să se anunţe autorităţile.

Un locatar alergă să cheme poliţia, în timp ce doctorul adăugă:

— Nimeni să nu pună mâna pe nimic din odaia asta şi să nu se atingă de cadavru; foarte important!

Căpitanul, împreună cu alţi câţiva vecini, izbutiră să-l ducă pe Louis în salon. O femeie pregăti ceva de băut soţului deznădăjduit, care era gata să leşine.

Afară, se aduna din ce în ce mai multă lume şi, încet, oamenii începură să discute şi să comenteze groaznicul eveniment.

Toţi deplângeau acest trist sfârşit al soţiei lui Louviers şi compătimeau pe bietul soţ, atât de crud lovit.

Doamna Martin şopti la urechea soţiei căpitanului:

— Şi când te gândeşti că se iubeau ca doi porumbei. Vorbeam adesea despre această dragoste.

— A, de sigur, era o căsnicie model!

— Ce-o să se facă bietul tânăr?

— Dar cum s-a întâmplat crima? întrebă domnişoara Janvier, croitoreasa de la etajul al treilea.

În adevăr, până acum nimeni nu se gândise la asta.

Soţia căpitanului spuse:

— Eu credeam că e vorba de o moarte naturală!... O embolie! Mai ştiu şi eu!

D-na Martin o întrebă pe d-ra Janvier:

— Eşti sigură că-i vorba de o crimă?

— Aşa cred.

Discuţiile acestea fură întrerupte de apariţia comisarului de poliţie, urmat de secretarul său, şi de doi sergenţi. Ei urcară scările în grabă. Mulţimea se dete la o parte pentru a le face loc; poliţiştii intrară în apartamentul soţilor Louviers, unde medicul îi întâmpină de la uşă.

Îi spuse comisarului că el a trimis după poliţie şi-i împărtăşi observaţiile sale personale cu privire la cadavru.

— Aşadar, e vorba de o crimă? întrebă comisarul.

Şi doctorul răspunse, convins:

— Asupra acestui lucru, nu încape îndoială, domnule comisar! ... Ne aflăm în faţa unei crime prin strangulare.

Comisarul se apropia de cadavru şi, fără să se aplece. Îl examina câtva timp, în tăcere. Apoi, făcu câţiva paşi îndărăt şi spuse încet doctorului:

— Păcat, era o femeie foarte frumoasă şi tânără!... O cunoşteaţi?

— O zărisem de câteva ori pe scară. Ne cunoşteam aşa, ca vecini!

Comisarul dădu din cap.

— Şi cu ce se ocupa?

— Locuia cu bărbatul ei... o pereche foarte fericită. Bietul om e aici... e disperat!...

— A! E aici soţul? întrebă comisarul. Aş vrea să-i pun câteva întrebări, până la sosirea Parchetului, pe care de altfel l-am şi anunţat.

Louviers apăru tocmai în clipa aceea în pragul salonului, căci i se spusese că venise comisarul. Bietul om se clătina pe picioare şi arunca în jurul său priviri rătăcite.

Totuşi recunoscu pe comisar, se apropia de el şi izbucni:

— Ah!... Domnule comisar, ce grozăvie!

Poliţistul îl luă deoparte şi îi puse câteva întrebări.

Nu se putea auzi nimic din cele ce vorbeau, dar, după gesturile lui Louis, se vedea că declară că nu ştie nimic şi că nu pricepe cum s-a petrecut crima.

Nu mult după aceea, se auzi o voce pe scară:

— Vine procurorul şi judecătorul de instrucţie!…

Într-adevăr, aceştia intrară, urmaţi de grefier şi de alte câteva persoane.

Înainte de a cere vreo lămurire, ei începură să examineze cadavrul, apoi schimbară între dânşii câteva cuvinte şi făcură semn comisarului, să se apropie.

— Ai aflat ceva? întrebă procurorul.

— Absolut nimic până acum, răspunse cel întrebat.

Judecătorul de instrucţie interveni:

— Domnul doctor Martin spune că femeia e moartă de vreo oră. Iată o informaţie preţioasă.

Aceste cuvinte avură darul să dezlege limba comisarului:

— Tânăra femeie, se afla singură în apartament. Soţul ei trebuia să vină s-o ia în oraş la ora patru!… El a sosit exact la ora patru fără zece, şi, deschizând uşa, a dat peste soţia lui în poziţia în care se găseşte şi acum.

Magistraţii ascultau cu luare aminte. Procurorul se întoarse spre judecător, îl privi cu un aer de reciprocă înţelegere şi făcu un gest semnificativ.

— Evident! şopti judecătorul. Există puţine elemente. Ancheta va fi mai grea în asemenea condiţii!…

În timp ce poliţiştii făceau constatările necesare cu privire la poziţia exactă a cadavrului, comisarul evacua salonul, iar magistraţii, instalaţi acolo, începură interogatoriile.

Louviers îşi făcu cel dintâi depoziţia, căutând să-şi stăpânească imensa-i durere; magistraţii scurtară cât era cu putinţă această formalitate, căci, într-adevăr, nenorocitul soţ inspira tuturor milă…

De altfel, Louviers nu avea nici o bănuială asupra autorului crimei.

Vecinii, interogaţi, la rândul lor, declarară că nu ştiau absolut nimic despre cele întâmplate; auziseră numai strigătele d-lui Louviers, alergaseră la faţa locului şi atât…

Judecătorul şi procurorul se priviră încă odată, uluiţi.

— Să vie portarul! spuse în cele din urmă dl. Legouet, judecătorul de instrucţie.

Un sergent coborî şi se, întoarse urmat de d-na Malasse, portăreasa, care era, la rândul ei, extrem de emoţionată.

CAP. 3
O licărire

— Ce ştii despre afacerea asta? întrebă judecătorul cam tăios, pe portăreasă.

Ea tresări şi răspunse, buimăcită:

— Nu ştiu nimic, domnule, credeţi-mă!

— N-ai văzut nimic? N-ai auzit nimic?

D-na Malasse suspină adânc şi răspunse:

— Dar bine, domnule judecător, ce să vă spun? Eram la mine în odaie ca întotdeauna… dar poţi să ştii cine intră şi cine iese într-o casă mare ca asta? Gândiţi-vă şi dv.!

Judecătorul păru plictisit şi reluă ceva mai tare:

— Uite ce e, să nu ne pierdem vremea cu vorbe goale. Între ora două jumătate şi trei, n-ai observat cine a intrat în imobil?

Portăreasa, din de în ce mai tulburată, se gândi, căută să-şi amintească, se reculese, apoi spuse cu şovăială:

— Între ora două jumătate şi trei?… Nu… nu-mi amintesc!…

Procurorul o întrebă repede:

— N-ai fost plecată?

— Fireşte că nu.

— Şi-ţi aduci aminte de toate persoanele care au intrat şi au ieşit din imobil?

— Da. D-nul şi d-na Coubas cu cei doi copii au trecut pe la două prin faţa odăii mele… Se duceau la plimbare… chiar s-au oprit să-mi arate costumele copiilor...

— Bine, să trecem peste asta… Pe urmă?

— Apoi l-am văzut pe dl. Victor… să fi fost ora două şi un sfert!

— Cine este acest domn Victor? întrebă procurorul.

D-na Malasse schiţă un surâs indulgent şi răspunse:

— E prietenul unei cuconiţe de la al cincilea!… Ştiţi, domnule magistrat, sunt foarte cumsecade amândoi… nimeni nu-i ştie…

Judecătorul plictisit de trăncănelile portăresei, o întrerupse:

— Afară de asta pe cine ai mai văzut?

— A! Pe la trei, am văzut-o intrând pe d-ra Viviana!…

— Domnişoara Viviana!… Cine e această domnişoară?

D-na Malasse avu acelaşi surâs indulgent de mai înainte şi răspunse:

— Este… cum să vă spun…

Se aplecă deasupra mesei spre judecător, şi adăugă aproape confidenţial:

— Prostituată, dar aici în casă are o purtare foarte bună şi n-aduce niciodată pe nimeni... Locuieşte într-o cameră mică la al şaselea... şi... înţelegeţi, nimeni n-o bagă în seamă, de vreme ce nu face scandal...

— Să lăsăm asta! făcu judecătorul, din ce în ce mai plictisit. Şi spui că femeia asta se întorcea acasă?

— Da, d-le magistrat, chiar m-a mirat c-o văd intrând, deoarece credeam că e pe bulevarde, în vreun grup de măşti.

— De ce? întrebă judecătorul.

— Pentru că era deghizată... în badaieră... baradieră... sau cum s-o fi spunând...

Magistraţii surâseră.

— Vrei să spui baiaderă? întrebă dl. Lunel, procurorul.

— Aşa ceva, conveni d-na Malasse.

— Şi spuneai că această domnişoară Viviana s-a întors acasă pe la trei?

— Da!...

— A mai ieşit de atunci? întrebă judele cu interes.

— O, dă... peste zece minute sau un sfert de oră, a plecat iar... tocmai când a trecut prin faţa odăii mele, am întrebat-o: „Ce, ţi-ai uitat ceva, d-ră Viviana?" Dar ea n-a răspuns, mergea repede de tot şi mi-a făcut un mic semn cu mâna, dându-mi de înţeles că se grăbeşte. M-am gândit c-o fi aşteptând-o cineva pe stradă, pe aproape.

Dl. Lunel şopti judecătorului:

— Ce spui de asta?

Magistratul înălţă din umeri şi tăcu, după mutra lui se vedea însă limpede că acest amănunt i se părea lipsit de importanţă.

Se întoarse spre d-na Malasse:

— E tot ce ştii?

În acel moment, se auzi o bătaie în uşă şi imediat intră în salon un bărbat.

Era înalt, negricios, slab şi îmbrăcat în haine negre, nu lipsite de oarecare distincţie.

Salută uşor din cap pe magistraţi, înainta câţiva paşi, se opri şi aşteptă.

— Ce este, domnule Vigeon? întrebă procurorul, ridicând capul spre noul venit.

Omul se opri, şi, scoţând din buzunarul hainei o bucată foarte mică şi subţire de ştofă, o întinse oamenilor legii, fără să scoată

un cuvânt. Judecătorii, se uitară miraţi la bucăţica de stofă.

— Ei, ce-i cu asta? întrebă Legouet.

— Am găsit această bucăţică de stofă sub corpul doamnei Louviers şi mă întreb ce să fie cu ea, răspunse Vigeon.

Judecătorii examinară cu minuţiozitate obiectul găsit, apoi unul din ei, spuse:

— Ia uitaţi-vă, pe stofă e lipită o bucăţică de hârtie aurită, ruptă.

— Da, replică celălalt, s-ar zice că e dintr-o stea de hârtie aurită, ca pe costumele de carnaval.

Vigeon se aplecă peste masa magistraţilor şi le şopti la ureche cu gravitate:

— M-am gândit că poate victima a smuls-o de pe haina agresorului...

— Extraordinar, strigă dl. Lunel. Vigeon poate să aibă dreptate! Poate că asasinul era deghizat.

Judele instructor nu răspunse, luă însă între degete petecul de stofă şi se uită multă vreme la el cu aerul absorbit. Apoi se adresă portăresei.

— Ai putea să-mi descrii exact costumul de baiaderă ăl domnişoarei Viviana?

— Sigur că da! replică femeia, mai ales că mi l-a tot arătat pe când lucra la el... Mai întâi, avea o minunăţie de bluză scurta, bleu-deschis, brodată toată în aur, cum poartă arabii sau indienii, în fine, cei din Africa!

Cunoştinţele etnografice ale portăresei, îi făcură pe magistraţi să surâdă.

Ea continuă imperturbabilă:

— Mai avea un pantalon larg bufant, verde şi un voal gălbui presărat cu stele de aur.

Procurorul şi judecătorul îşi stăpâniră cu greu o tresărire, căci petecul de stofă pe care Vigeon li-l arătase, era de nuanţă gălbuie. Această coincidenţă era cel puţin tulburătoare. Afară de asta şi ora coincidea.

După cum declarase portăreasa, d-ra Viviana se întorsese acasă între orele trei şi trei jumătate, la care, după cum se stabilise, fusese asasinată d-na Louviers.

— Şi cum o mai cheamă pe această Viviana?

— N-aş putea să vă spun, domnule judecător, răspunse portăreasa. Lumea îi zice Viviana de Châtellerault, dar nu cred să fie numele ei adevărat.

— O fi acum acasă?

— Cu siguranţă că nu – afirmă d-na Malasse – afară numai dacă nu s-o îi întors de când sunt eu aici.

— Du-te să vezi, Vigeon! spuse procurorul.

Întorcându-se spre portăreasă, adăugă:

— Condu-l pe dl. inspector Vigeon la locuinţa fetei.

D-na Malasse avu o mişcare de surpriză:

— La… La… D-ra Viviana? Credeţi că ea… ah… pentru nimic în lume! E incapabilă să…

Lunel o întrerupse, poruncitor:

— Poţi pleca doamnă!…

Şi portăreasa, tulburată, ieşi, întovărăşită de poliţist.

Îl conduse la etajul al şaselea, bombănind tot drumul:

— Să bănuieşti omul, aşa, pe nedrept, mare păcat! Sunt sigură că d-ra Viviana e nevinovată… O fi ea prostituată, nimeni nu-i spune altfel, dar e fată cinstită!…

Ajunşi în faţa odăii Vivianei de Châtellerault, inspectorul bătu de câteva ori în uşă, dar nu căpătă răspuns.

— Vezi că nu e acasă, zise portăreasa. Petrece şi ea, mititica!

După un minut de şovăială Vigeon zise:

— Evident, nu s-a întors!… N-ai vreo cheie de la odaia asta?

— Nu, răspunse portăreasa.

Inspectorul lăsă acolo pe femeie şi coborî la etajul al patrulea să raporteze…

După o scurtă convorbire cu judecătorul, Lunel se adresă inspectorului:

— Vei rămâne aici, Vigeon… Aştepţi întoarcerea fetei şi vii cu ea la tribunal imediat, să-i luăm interogatoriul.

Vigeon aprobă cu capul.

Ancheta la faţa locului era terminată; magistraţii se ridicară să plece. Păreau cam plictisiţi şi deprimaţi.

— Până acum nu pricep nimic! mărturisi procurorul. Afară numai dacă urma asta a fetei.

— Nu se ştie, şopti Legouet. Descoperirea lui Vigeon mi se pare foarte interesantă.

— Atunci, după părerea dumitale, această Viviana ar putea să fie…?

— Sper să ştiu acest lucru în curând.

Cei doi magistraţi se urcară în maşină, îndreptându-se spre Tribunal, pe când portăreasa nu-şi mai revenea din emoţiile prin care trecuse, povestindu-şi impresiile cumetrelor din cartier.

CAP. 4
Viviana de Châtellerault

A doua zi dimineaţă, pe la ora zece, se opri în faţa casei din strada François I un taxi, din care coborî o femeie. Ea plăti în grabă şoferului şi dispăru repede în gangul imobilului, căci nu-i convenea să fie văzută de cei câţiva trecători care erau la ora aceea pe stradă. În costumul cu care era îmbrăcată, n-ar fi provocat în acea dimineaţă decât surâsuri ironice, pe când acum douăzeci şi patru de ore, era seducătoare.

Într-adevăr, sărbătoarea trecuse şi minunatul costum de baiaderă cu care se deghizase fata în ajun, îşi pierduse actualitatea.

Cazaca de mătase bleu-deschis, era descusută sub braţe, murdară de praf şi pătată; la fel şi pantalonul larg, verde ca smaraldul, mototolit şi cu cutele desfăcute; în fine, vălul lung, galben, era sfâşiat în mai multe locuri.

Se înţelege de ce, într-o asemenea ţinută, baiadera nu ţinea să fie văzută de vreun chiriaş al casei şi se grăbea să ajungă cât mai repede în odaia ei.

Dar, în clipa când trecea prin faţa odăii portăresei, aceasta ieşi şi strigă în urma fetei:

— D-ră Viviana! Vino încoace!

Tonul d-nei Malasse era grav, aproape solemn şi, cu toată graba, fata se opri şi întrebă, puţin plictisită:

— Ce este? Vreo scrisoare pentru mine? Dă-o încoace repede.

— Nu, nu e vorba de asta!... Intră puţin, domnişoară Viviana, cineva vrea să-ţi vorbească...

De data aceasta, tânăra răspunse cam supărată, vrând să-şi continue drumul:

— Uf! Spune-i s-aştepte!... Vezi că nu pot să mă prezint în halul, ăsta.

Dar, în acel moment, un bărbat apăru în prag, i se adresă Vivianei:

— Dimpotrivă, domnişoară!... Trebuie să-ţi vorbesc numaidecât!... Fii bună şi intră un moment aici!

Nemişcată la capul scării şi, ţinându-se cu mâna de rampă, Viviana bolborosi:

— Dar cine eşti dumneata, domnule?... Ce vrei cu mine?...

Omul se apropia şi, când fu aproape de tot, îi şopti.

— Sunt inspectorul Vigeon de la Siguranţă şi te rog să mă urmezi chiar acum.

În acelaşi timp, el se legitimă, scoţând cartea de identitate.

Viviana tresări:

— Cum! Inspector de poliţie? Să viu cu dv.? Eu? De ce?

Era palidă, tremura şi în ochi i se citea spaima.

Vigeon reluă:

— Te rog, domnişoară, supune-te ordinului... Să ne grăbim, dacă vrei să eviţi scandalul... Ne aşteaptă afară o maşină, cu care plecăm chiar acum...

Viviana, prăpădită, părea gata să leşine. Genunchii îi tremurau şi se sprijinea de rampă, gata să cadă!

Inspectorul văzu emoţia fetei, şi-i spuse cu blândeţe:

— Domnişoară, îmi îngădui să-ţi ofer braţul până la maşină?

— Da, murmură fata.

Vigeon îi luă braţul şi o conduse la taxiul care-i aştepta afară.

Portăreasa, dădu din cap cu milă, uitându-se după fata, şi, când o văzu trecând drumul cu paşi şovăielnici, murmură:

— Biata fată, atât de cuminte şi liniştită, păcat s-o sperii în halul ăsta... Şi toate astea, pentru ca e o copilă nenorocită, ale cărei purtări lasă niţel de dorit! A, dac-ar fi bogată ca... cocota aia de lux de la numărul cinzeci şi doi, cu automobil, casă proprie şi aşa mai departe, sunt sigură că s-ar purta cu ea altfel.

În acest timp, Vigeon se urcase cu Viviana în maşină care porni în goană spre Tribunal. Portăreasa închise uşa şi se întoarse în odaia ei, zicând:

— Şi bietul domn Louviers care nici n-a coborât azi! Să mă duc să văd, poate are nevoie de ceva. Sigur, are cine să vadă de el, dar eu tot mă duc să văd.

Tocmai atunci venea soţia cizmarului de alături, după veşti. D-na Malasse o lăsă de pază în locul ei şi trase o fugă pană la etajul al patrulea.

Sună la uşa lui Louviers. O doamnă cu o mutră acră îi deschise şi o întrebă răstită ce vrea.

Portăreasa spuse cine este şi că venise să vadă dacă „bietul” domn Louviers n-are nevoie de nimic.

— Nu! făcu tăios doamna. Dl. Louviers e foarte deprimat şi nu vrea să-l deranjeze nimeni.

Portăreasa luă deodată un aer demn, salută ceremonios şi ieşi.

Ajunsă în odaia ei, decepţionată că nu putuse să afle nimic, îi spuse cizmăresei, cu ciudă:

— Of! Madame Piroux! De câte ori se întâmplă o nenorocire într-o familie, vezi că răsar, deodată, ca din pământ, o grămadă de rude antipatice. Uite; şi acum! Bietul domn Louviers e sechestrat acolo sus, de rude care habar n-au cum să se poarte cu lumea.

În momentul acela, apăru comisarul de poliţie, urmat de câţiva sergenţi îmbrăcaţi civil. El îi făcu cunoscut d-nei Malasse că i se telefonase de la Parchet, ordonându-i-se să facă o perchiziţie la locuinţa Angelei Charcot, zisa Viviana de Châtellerault.

Portăreasa şi cizmăreasa făcură ochi mari.

O perchiziţie!

Totuşi, d-na Malasse, spuse vecinei, cu importanţă:

— Madam Piroux, te rog stai aici până mă întorc.

Şi conduse pe oamenii legii la modesta locuinţă a Vivianei.

Percheziţia dură puţin, căci încăperea era sărăcăcioasă. Comisarul se mulţumi cu câteva scrisori; care se găseau în dulap, printre rufe... La plecare, el preveni pe d-na Malasse că uşa va fi sigilată şi odaia pusă sub paza ei.

În acest timp, domnul Legouet luă interogatoriul Angelei Charcot, zisă şi Viviana de Châtellerault.

Când fata află despre teribila bănuială care apăsa asupra ei, fu cât p-aici să leşine de spaimă.

Indignată, protestă violent împotriva groaznicei acuzaţii şi se jură pe toţi sfinţii, că e nevinovată.

— Povesteşte amănunţit cum ţi-ai petrecut toată ziua de ieri, îi ceru judecătorul.

Tulburată, biata fată se supuse, căutând să redea până şi cea mai mică împrejurare care ar confirmat spusele ei şi căznindu-se să-şi aducă aminte de numele oamenilor care ar fi putut dovedi că spune drept.

Grefierul scria, iar domnul Legouet asculta în tăcere.

Gând Viviana isprăvi, el întrebă:

— Asta e tot?

— Da, domnule judecător! răspunse ea, tremurând.

— Eşti sigură?

Ea rămase un timp buimăcită, apoi declară:

— Da... cred... ah... nu mai ştiu!

— Şi spui că ai părăsit locuinţa dumitale ieri după amiază, pe la ora două şi că, până azi dimineaţă la ora zece, nu te-ai mai întors?

— O, de asta sunt sigură, strigă fata, repede.

Legouet lua un formular şi începu să scrie. Când isprăvi, sună, apoi, ridicând capul spre Viviana, spuse:

— Mă văd silit să te arestez. Portăreasa imobilului te-a văzut întorcându-te la locuinţa dumitale între ora trei şi trei şi un sfert. Afară de asta, posed o piesă care constituie o gravă prezumţie împotriva dumitale…

Viviana scoase un strigăt şi bolborosi:

— Mă arestaţi pe mâne! Doamne Dumnezeule, vă jur că n-am făcut nimic.

— Aceasta o va stabili ancheta.

Un gardian intră; Legouet îi încredinţă hârtia, pe care o semnase şi, arătând spre fată, îi ordonă:

— Condu-o la arest! Îi mai iau un interogatoriu azi după amiază.

Palidă, gâfâind, nenorocita izbucni în hohote de plâns, îndrugând cuvinte fără şir şi încetă când să se dezvinovăţească.

Însă judecătorul schiţă un gest de nerăbdare şi gardianul, înşfăcând de braţ pe arestată, o scoase afară.

Judecătorul se întoarse în acel moment spre grefier şi-i spuse:

— Să vedem ce o să iasă din asta! S-ar putea să fie vinovată fata. În afară de faptul că prezumţiile împotriva ei sunt cu adevărat tulburătoare, mai e şi de o moralitate dubioasă şi duce o viaţă cam suspectă!… Să-i cerem cazierul la Prefectură, şi pe urmă, mai e şi percheziţia!…

— A da, trebuie întrebat dl. Louviers, dacă asasinul n-a furat nimic din casă!

CAP. 5
Inspectorul Vigeon

Pe tot parcursul, din strada François I până la Palatul de Justiţie, Vigeon avu tot timpul s-o examineze pe fata care stătea alături de el în maşină.

Dânsul socoti că nu e rău s-o supună – pe cont propriu – unui interogatoriu.

Vigeon era unul dintre cei mai iscusiţi detectivi, şi, deşi numai în vârstă, de patruzeci de ani, avea la activul său un număr senzaţional de arestări. În mai multe împrejurări grele, dăduse dovadă de rare calităţi, de perspicacitate, intuiţie inteligentă şi îndemânare, şi de atunci, conta ca un poliţist remarcabil. Cum se prezenta un caz mai încâlcit sau chiar obscur, autorităţile recurgeau la el.

Avea o metodă, nu atât de raţionament, de logică şi de deducţii, cât de intuiţie, de instinct – un instinct extrem de sigur şi prompt, aşa că aproape întotdeauna, ajungea la rezultate surprinzătoare.

Încă, din taxi, Vigeon începuse să scruteze figura însoţitoarei sale. Îşi dădu seama îndată că nu seamănă cu o femeie de temut.

De altfel, uitându-se la obrazul frumos, la trăsăturile pure, la ochii imenşi, negri, catifelaţi, la gura adorabilă, la corpul armonios, tânăr, ferm, simplu şi elegant al fetei, Vigeon gândi:

— Dacă făptura asta frumoasă ar fi deşteaptă sau interesată, n-ar fi nevoită să se mulţumească cu o mansardă la etajul al şaselea. Atât de tânără, frumoasă, bine făcută şi delicioasă, ea ar putea avea bijuterii, toalete, maşină şi casă proprie.

Se uita cu atenţie la Viviana şi înţelese după atitudinea ei, că deocamdată, fata nu era decât speriată.

Pentru un om ca Vigeon, obişnuit să aibă de-a face cu tot soiul de criminali, să-i studieze, să-i disece, nu exista îndoială că Viviana n-avea nici frica, nici neliniştea, nici aspectul de animal hărţuit, pe care-l au de obicei, vinovaţii.

— Te pomeneşti că-i nevinovată! îşi spuse Vigeon.

Totuşi îşi aminti de bucata galbenă de voal, pe care o găsise lângă victimă şi, uitându-se la stofa cu care era îmbrăcată Viviana, şopti:

— E aici ceva care-mi scapă!

Întoarsă spre el, Viviana se bâlbâi, plină de îngrijorare.

— De ce mă arestaţi, domnule inspector? Sunt în regulă cu Prefectura, vă asigur!

Această frază naivă îl făcu pe Vigeon să surâdă. Văzuse în viaţa lui atâtea nenorocite de astea şi ştia cât sunt de supuse agenţilor poliţiei, totuşi odată în regulă cu poliţia, se socoteau la adăpost de orice neplăcere.

Vigeon se hotărî să bruscheze lucrurile pentru a vedea dacă Viviana era într-adevăr străină de crima din strada Francois I, astfel că răspunse la întrebarea ei.

— Nu e vorba de asta, domnişoară. S-a întâmplat o crimă în imobilul în care locuieşti şi-ţi mărturisesc, că bănuieli grave apasă asupra dumitale.

Viviana strigă, îngrozită:

— O crimă!... Şi mă bănuiţi pe minei... Dar nu se poate!... Spuneţi dv., domnule inspector, mă credeţi capabilă de aşa ceva?

Vigeon începu să se-ndoiască.

— Nu spun că chiar d-ta ai omorât-o pe d-na Louviers! Dar s-ar putea să fi fost complice!... Hai, spune-mi adevărul!...

La numele d-nei Louviers, Viviana scoase un nou strigăt de spaimă:

— D-na Louviers!... A fost omorâtă femeia asta tânără şi frumoasă, care-şi iubea atât de mult bărbatul, şi care era adorată de el! Oh, dar e îngrozitor! Ce nenorocire!...

Vigeon mormăi pentru sine:

— Hm! Înţeleg din ce în ce mai puţin.

În acest timp, taxiul gonea şi în curând ajunseră la Quai des Orfevres. Inspectorul se apropia de Viviana şi-i şopti:

— Hai, vorbeşte repede! Cine a făcut isprava?

Ea avu o tresărire înfricoşată şi aruncă aceste vorbe:

— Nu, nu eu! Vă jur că nu ştiu nimic!

Maşina se opri în faţa Palatului de Justiţie, Vigeon se strâmbă nemulţumit şi, deschizând uşa taxiului, coborî primul.

Urmat de fată, intră în imensa clădire şi o apucă spre sala care ducea la judecătorii de instrucţie. Aici, introduse pe Viviana în cabinetul judelui Legouet şi, în timp ce magistratul lua interogatoriul inculpatei, după cum am văzut, inspectorul ieşi din Tribunal.

Preocupat Vigeon se duse la biroul său, în care mai lucrau şi alţi doi inspectori ai siguranţei. Numai unul se afla în acel

moment acolo şi păru surprins că-l vede pe Vigeon.

— Tu aici? făcu el. Te credeam încă în strada François I, pentru cazul cu femeia asasinată.

— N-ai fi vrând să fiu tot acolo! O noapte întreagă într-o odaie de portăreasă! Mi-ajunge!

— Cel puţin aţi ajuns la ceva?

— Bineînţeles; am arestat o femeie… o prostituată, pe care am luat-o pe sus, în momentul când se întorcea acasă, după ce chefuise toată ziua şi toată noaptea de lăsata secului.

— O prostituată? întrebă colegul lui Vigeon. Se presupune că ea a dat lovitura?

— De fapt nu se ştie încă nimic. Împrejurările sunt ciudate, un amănunt, mai ales, pare zdrobitor!… Am descoperit în apartamentul victimei, d-na Louviers, aproape de cadavru, un mic petec de stofă de care era încă lipită o bucăţică de hârtie aurită, ruptă.

— Ei, şi ce-ar putea să fie?

— S-ar spune că-i dintr-un costum de carnaval.

— Atunci, cineva mascat ar fi autorul crimei?

— Îţi spun că nu se ştie încă nimic precis. Dar un lucru e sigur, prostituata despre care e vorba, care purta un costum de baiaderă, se afla acolo în momentul crimei şi a şters-o aproape îndată după crimă… Dl. Lunel, procurorul, şi dl. Legouet, judecătorul de instrucţie, sunt porniţi să creadă că s-ar putea ca această Viviana s-o fi strangulat pe d-na Louviers.

— Gelozie? Răzbunare de femeie? Sau furt?

— Cum vrei să-ţi spun dacă nu se ştiu încă nimic? Sigur este numai că a trebuit să aştept întoarcerea domnişoarei, ca s-o duc plocon judecătorului de instrucţie. Treaba asta s-a făcut şi cum serviciul nu mă mai reţine, mă duc acasă, să mă odihnesc puţin. Cred că merit… Acestea fiind spuse, la revedere, pe mâine!

Vigeon strânse mâna colegului său şi plecă.

Inspectorul, celibatar, locuia aproape de piaţa St. Michel, într-un apartament modest, compus din două odăiţe şi o bucătărie destul de mică. De altfel, nu se folosea de bucătărie, căci mânca totdeauna, în oraş, astfel că o transformase într-un fel de camera obscură care-i servea de laborator fotografic.

Căci Vigeon era un fotograf amator, foarte priceput şi se poate spune că aceasta era singură lui distracţie, în afara serviciului?

În ziua aceea, împotriva, obiceiului mancă repede într-un mic restaurant din Bulevardul St. Michel, ca şi cum ar fi fost grăbit să se întoarcă acasă. Să-l fi răzbit oare oboseala nopţi petrecute

într-un fotoliu, în odaia portăresei? Nu era asta, căci cum intră pe uşă, se tăcu comod, scoase din buzunar un aparat fotografic şi se închise cu el în laborator.

Ieşi de acolo după o bucată bună de vreme, ţinând între degete cu multă băgare de seamă, o mică placă de sticlă din care mai picura încă apă pe parchet. Se apropia de fereastră, ridică clişeul la lumină în dreptul ochilor şi începu să-i examineze cu minuţiozitate.

— Extraordinar! spuse el, satisfăcut. S-a întâmplat ceea ce am prevăzut. Hotărât lucru, aparatul este excelent.

Şi continuă să examineze placa de sticlă.

— Foarte bine! mai mormăi el. Partea de jos a obrazului şi gâtul nenorocitei se văd dar foarte distincte şi amprentele degetelor asasine... Când mă gândesc că magistraţilor nici prin gând nu le-a trecut să ia aceste amprente digitale. Bine, dar asta este semnătura asasinului, ca să spun aşa. Câtă neglijentă! Noroc că e aici Vigeon, să se gândească la toate...

Nu lăsă din ochi clişeul ca şi cum s-ar fi desprins din el un fluid magnetic care-i spunea.

— Asta este... Asasinul a cuprins gâtul cu mâinile şi cu degetele groase a apăsat aici. Urmele se văd clar, cred. De altfel, la mărit, amănuntele se vor vedea şi mai bine...

Vigeon se duse cu clişeul înapoi, în laborator, deschise fereastra şi se uită la cer.

Era o zi destul de luminoasă, soarele încă destul de tare, ca să poată face o fotografie de probă.

Aşeză placa de sticlă împreună cu o foaie de hârtie sensibilă pe un piedestal, apoi aşteptă cu răbdare.

În mai puţin de o oră fotografia era gata. Nici nu se uscase bine şi Vigeon luă o lupă mare şi începu s-o examineze amănunţit cu o meticulozitate de om încercat.

Cu tot sângele său rece, obişnuit, Vigeon îşi stăpâni cu greu un strigat:

— De data asta, nu mă mai înşel, mormăi dânsul, cu vocea scăzută; astea nu-s amprente de degete de femeie... Pătrate, scurte şi groase a capete, sunt mai cărând degete de bărbat.

Şi deodată îşi aduse aminte că în drum spre Tribunal, remarcase fineţea mâinilor Vivianei. Avea degete mici şi subţiri de pianistă. Acest lucru îi atrăsese cu atât mai mult atenţia, cu cât fata n-avea nimic de artistă nici în ţinută, nici în vorba.

Vigeon, care nu înceta să cerceteze cu ochii fotografia, gândea:

— E imposibil să aibă degete atât de groase, degete de bărbat Lucrul e uşor de controlat de altfel: compar aceste amprente cu amprentele de la serviciul antropometric, pe unde inculpata va trece curând, dacă judecătorul Legouet lansează împotriva ei mandat de arestare.

Vigeon se uită la ceas.

— Ora patru, îşi spuse el. Legouet trebuie să fie încă în cabinet. Hai, datoria dictează! Mă duc să-i comunic rezultatul propriilor mele cercetări În definitiv, va fi o notă bună pentru mine.

Se mai uită să vadă dacă proba fotografica se uscase bine, o puse între două foi subţiri de sugătoare, şi o strecură în carnetul său de notiţe.

Apoi plecă la tribunal.

După câteva minute, fu introdus în cabinetul judecătorului.

— Ce te aduce, dragă? îl întreb el, pe un ton în care poliţistul simţi proasta dispoziţie a magistratului. Ai ceva nou în cazul Louviers? Spune repede, că se face târziu şi am o întâlnire importantă.

— Într-adevăr, domnule judecător, explică Vigeon, fără să se intimideze, acest caz mă aduce la dv. Este vorba de o descoperire pe care am făcut-o azi dimineaţă.

Având aerul că se resemnează să asculte vreun amănunt poate lipsit de importanţă, magistratul îi spuse:

— Vorbeşte dragă, căci nu trebuie să neglijăm nimic!...

— Totuşi, s-a uitat ceva.

— S-a uitat? Mă surprinde ce-mi spui. Şi ce anume s-a uitat?

— Nimeni nu s-a gândit să fotografieze amprentele lăsate de mâinile asasinului pe gâtul victimei.

Legouet abia îşi putu stăpâni un gest de enervare. Îşi potrivi mai bine ochelarii pe nas, şi, uitându-se ţintă la interlocutorul său, se mulţumi să-i răspundă:

— E exact Dar nu-i un lucru de importanţă capitală, pentru că e în afară de orice discuţie ca victima a fost sugrumată. Afară de asta, mai avem timp să reparăm această omisiune şi voi da ordine în acest sens.

— Inutil, domnule judecător, acum e prea târziu.

— De unde ştii dumneata?

— Au trecut douăzeci şi patru de ore de la crimă – continuă Vigeon – aşa că e aproape sigur ca amprentele au dispărut în mare parte şi nu se vor mai distinge bine pe fotografie.

După un moment de gândire Legouet relua:

— E stupid, recunosc, dar în cazul acesta nu mai e nimic de făcut.

— Iertaţi-mă, domnule judecător. M-am gândit eu la ceea ce ceilalţi nu s-au gândit…

— Dumneata, Vigeon? îl întrerupse magistratul tresărind. Şi când asta?

— Ideea nu mi-a venit decât după plecarea d-voastră. Cu dl. Lunel şi comisarul. Eram singur în acel moment în apartament şi am profitat de ocazie, fotografiind amprentele lăsate de asasin… Am întotdeauna la mine un aparat de buzunar.

— Ştii că eşti tare, Vigeon! rânji judecătorul, cu o nuanţă de ironie care nu-i scăpă inspectorului.

Acesta se mulţumi să răspundă.

— E chestie de fler şi de puţină prezenţă de spirit. Atâta tot.

— În sfârşit, ai fost mai tare ca noi toţi, ăsta-i adevărul, glumi magistratul. Ei bine, dragul meu, te felicit pentru îndemânarea dumitale profesională şi după ce vei developa clişeul şi vei face o copie, arată-mi-o şi mie. Poate că ne va servi.

— E gata, d-le Legouet…

— Cum, e gata? murmură judecătorul. N-ai să-mi spui că…

Dar inspectorul scoase copia din carnetul de notiţe şi o puse sub ochii magistratului. Din celălalt buzunar luă lupa care-i servise să distingă amprentele şi încredinţând-o d-lui judecător, continuă:

— Se distinge greu, dar cu lupa o să puteţi observa până în cele mai mici amănunte. Copia ar trebui, fireşte, mărită, lucru uşor de făcut.

Scoţându-şi ochelarii, Legouet luă lupa şi examina fotografia cu atenţie.

— Da, evident – recunoscu el – îţi dai perfect seamă. Se văd bine amprentele degetelor asasinei…

— A asasinului, vreţi să spuneţi, îl îndreptă Vigeon.

— Ce-mi tot cânţi aici! strigă judecătorul, aproape enervat. Pentru mine nu există nici o îndoială că fata asta Viviana de Châtellerault, pe adevăratul ei nume Angela Charcot, este vinovată… De altfel, am închis-o de la primul interogatoriu.

— A făcut mărturisiri?

— Nu încă, dar luată din scurt cum ştiu colegii dumitale s-o facă, n-o să mai întârzie mult. Dacă ar fi mărturisit, în momentul de faţă s-ar afla la închisoare.

Apoi, ridicându-se, judecătorul adăugă, sever:

— Dar, pe cuvântul meu, mi se pare că te întreci cu gluma d-le

inspector, eu fac anchetă aici, nu dumneata... Fii bun şi nu uita acest lucru! Îţi sunt recunoscător că te-ai gândit să semnalezi justiţiei, o trecere cu vederea, totuşi, rolul dumitale se mărgineşte la atât.

— Dl. judecător n-a observat un amănunt foarte important, care rezultă din examinarea amprentelor digitale, aşa, cum se văd pe copia mea.

— Un amănunt? Care anume?

— Cele două degete mari, pătrate, scurte şi groase, nu sunt degete de femeie, ci de bărbat.

Brusc, Legouet mai examină copia, şi, fără multă convingere, sau mai curând de ciudă, adăugă:

— Nu poţi să-ţi dai semnă, dintr-o fotografie de dimensiuni atât de mici. Să vedem cum o să iasă pe fotografia mărită.

Apoi, ca să-i arate că a terminat convorbirea, judecătorul spuse:

— Lasă-mi mie această fotografie de probă, o să mă ocup eu de ea. În orice caz, o să se ţie seamă înainte de orice, de zelul şi meritul d-tale în această afacere.

Dar în momentul când Vigeon se depărta, magistratul se răzgândi şi spuse:

— Afară de asta, chiar dacă s-ar confirmă că într-adevăr asasinul e un bărbat, nimic nu spune că Angela Charcot n-a avut un complice!...

CAP. 6
Vigeon continuă ancheta

Poliţistul părăsi Tribunalul furios.

— Asta-i prea de tot! scrâşni el. Încerc să luminez justiţia pe care o văd rătăcindu-se, şi iată cum mi se mulţumeşte. Bine că nu mă şi pedepsesc, pentru că mă ocup de ceea ce nu mă priveşte, cum pretind ei! Ei bine, da, inspectorul Vigeon va face şi el, la rândul său, o anchetă şi al dracului să fiu dacă nu descopăr adevărul.

Ridică din umeri şi continuă monologul:

— Să fi avut această Viviana un complice? În definitiv, se poate, şi te pomeneşti că, fără să vrea, Legouet a nimerit-o. Amantul ei, atunci? Vreun drăguţ, cu aerul sportiv care nu ştie ce e munca şi e totdeauna gata, când e de dat o lovitură? Rămâne de văzut.

Apoi, după un moment de gândire, Vigeon continuă:

— Nu, nenorocita asta n-are nimic din fata care întreţine un bărbat…

Vigeon aflase şi de percheziţia pe care o făcuse comisarul la ea în cameră, percheziţie la care nu s-au găsit decât vreo câteva scrisori fără importanţă, în dulap, sub o grămadă de rufe!

— Ştiu, mai e şi petecul acela de ştofă cu bucăţica de hârtie aurită, ruptă, lipită pe ea, pe care l-am găsit chiar eu lângă cadavru şi care provine, cu siguranţă, dintr-un costum de carnaval, iar după afirmaţia portăresei, Viviana era deghizată în baiaderă, de lăsatul secului. În ţinuta asta a văzut-o ieşind din imobil. Ei şi? Asta încă nu dovedeşte nimic. Nimic nu spune că bucata de ştofă provine cu tot dinadinsul dintr-un costum de baiaderă…

Tot vorbind de unul singur, Vigeon, ajunse în strada Michodiere unde se opri la nr. 27 bis, La etajul al doilea, pe vechiul balcon al casei, era scris cu litere groase de aur, numele de Louis Louviers şi indicaţia „Flori şi Pene”. Vigeon se uită îndelung la faţadă. Deodată se întoarse cu spatele la ea şi privi pe trotuarul opus. În colţul străzii se afla o cafenea mică, goală la ora aceea.

Vigeon intră în cafenea, se apropia de tejghea, ceru un pahar de vin alb şi sorbind din el începu să reflecteze. Meditaţia lui

dădu, fără îndoială, roade, peste zece minute plăti consumația şi cu privirea scânteietoare, ieşi.

Intră cu pas hotărât în gangul de la numărul 27 bis şi se îndreptă spre odaia portăresei. O femeie mai în vârstă îi ieşi înainte.

— Doriţi ceva, domnule? întrebă ea.

Vigeon salută politicos şi spuse:

— Caut pe dl. Louviers.

— A, aţi căzut prost, domnule. D. Louviers n-a venit azi şi magazinul e închis! Închipuiţi-vă, tânăra lui soţie, săraca, a fost asasinată ieri.

— De necrezut! Formidabil! exclamă inspectorul. Ieri? Ah, nenorocitul! Bine, dar am fost o parte din zi împreună şi petrecuserăm foarte bine.

Portăreasa ascultă cu atenţie, apoi spuse:

— Ştiu eu că d-lui Louviers îi plăcea să petreacă. E un om tare vesel!

— Cui îi spui? răspunse Vigeon.

— Să-l fi văzut ieri cum arăta!... Nu l-ai fi recunoscut pentru nimic în lume! Caraghios mai era costumat!

— Adevărat? exclamă portăreasa. Spui că ieri? Păi, l-am văzut când a venit pe la două şi era îmbrăcat ca în fiecare zi!... Magazinul era închis din cauza sărbătorii şi el venise să-şi aranjeze registrele, căci e tare corect şi harnic.

— Bun! făcu Vigeon. Şi pe la ce oră l-ai văzut plecând?

— Păi... să fi fost... pe la trei şi jumătate, n-aş putea spune exact.

— Perfect! Numai că acela pe care l-ai văzut la ora două şi a ora trei şi jumătate – aşa cum spui d-ta – era dl. Louviers de toate zilele! Dar... între două şi trei n-ai văzut ieşind din casă o baiaderă?

— O baiaderă? repetă cu greu portăreasa. Ce e aia, la drept vorbind?

— Păi, e un fel de dansatoare indiană, înţelegi? Baiaderele din India poartă costume foarte frumoase, de culori deschise, din saten, mătăsuri, catifele şi voaluri şi bijuterii.

— Nu poartă şi pantaloni bufanţi ca soldaţii turci?

— Cam aşa, încuviinţă Vigeon.

— Şi zici că ăsta era dl. Louviers?

Inspectorul avu o tresărire pe care cu greu şi-o putu stăpâni şi, bătându-se pe picior, strigă râzând:

— Vezi că l-ai văzut!

— Cred şi eu că l-am văzut; am ieşit chiar pe pragul uşii să mă uit după el, pentru că, bineînţeles, nu-l cunoscusem... şi chiar mă întrebam cine-ar putea să fie!

— Ai crezut că e o femeie?

— Asta-i adevărat, recunoscu portăreasa. Doamne, cum poate cineva să se deghizeze în felul acesta? Şi zici că era dl. Louviers?

— Da, răspunse Vigeon.

Şi ca să fie sigur că nu e o eroare, reluă cu acelaşi aer radios:

— Purta o cazacă scurtă, bleu deschis, pantaloni turceşti, cum spui d-ta, verzi ca smaraldul şi un văl lung, galben, care-i acoperea capul şi corpul.

— Da, da, chiar aşa. Şi ăsta era el?

Femeia nu-şi venea în fire şi de altfel şi Vigeon abia se mai putea stăpâni.

Cu toate acestea, socoti că-i mai bine să o mai descoasă pe portăreasă:

— Totuşi, stărui el cu aerul jovial – când ai văzut că se întoarce peste o oră – sau nici măcar atât – ai fi putut să bănuieşti că e dl. Louviers. Sau poate nu erai aici?

— Ba da – răspunse portăreasa – numai că aveam fiertura pe foc. L-am văzut trecând prin faţa geamului care dă spre stradă şi până să văd la ce etaj se urcă, a şi dispărut. Vezi dumneata, eram sigură că e cuconiţa de la al treilea!... Pentru că bărbatul ei e plecat în voiaj şi o cam vorbeşte lumea de rău!

— Nu! Era dl. Louviers!... Vai de el, acum trebuie să-şi facă remuşcări că a umblat ieri aşa!... În vreme ce el petrecea cu prieteni, biata lui soţie era omorâtă!...

Vigeon mai schimbă câteva vorbe banale cu portăreasa guralivă, apoi îşi luă rămas-bun de la dânsa şi ieşi.

Afară, murmură triumfător:

— Aşadar, el e!... Mizerabilul... Dar... de ce? Da, cu ce scop să fi omorât într-un mod atât de îngrozitor o femeie, pe care, după cum pretinde lumea, o iubea? Trebuie să existe un motiv, tot ce am aflat până acum, poate să nu însemneze nimic, poate să nu fie decât o coincidenţă? Ar fi într-adevăr extraordinară!... Pentru că, oricum, e tulburător ca aceeaşi baiaderă să fie văzută în acelaşi timp şi în strada Michodiere şi în strada François I.

Cu toate astea, Vigeon îşi mărturisi că această întâmplare, oricât de ciudată era, ar putea să-şi aibă explicaţia.

Nu se travestise în baiaderă şi Viviana de Châtellerault? La ideea asta tresări.

— Hm! Adevărat! Viviana! Locuieşte în aceeaşi casă cu

Louviers! Iată încă o coincidentă bizară! De ce să aibă Louviers acelaşi costum ca Viviana?

Poliţistul simţea că aici era anormală particularitatea, care, cu siguranţă, avea o explicaţie, chiar explicaţia pe care o căuta.

— Să fi avut Legouet dreptate? Viviana să fi avut un complice, care n-ar fi altul, atunci, decât Louviers însuşi, soţul victimei?

Şi Vigeon reluă, cu un aer grav:

— Înainte de a aduce orice acuzaţie d-lui Louviers, trebuie să-mi continui ancheta… să aflu ce scop putea să aibă… Să fac din el asasinul unei femei care-l adoră!… O asemenea faptă nu se săvârşeşte fără motive grave. Tocmai motivele acestea îmi scapă!… Iată ce trebuie să cercetez!…

Se făcuse noapte. Toate magazinele din cartier se închiseseră; de altfel, nici n-ar fi putut să ceară informaţii chiar prin vecini…

Şi de ce nu, la urma urmei? Dac-ar intra în restaurantul acela mic, unde consumase la tejghea?

Vigeon intră în restaurant. Personalul plecase. Nu mai rămăsese decât patronul, care tocmai isprăvea de făcut socotelile.

— Veniţi la timp – zise el – tocmai mă pregăteam să închid. Vreţi să mâncaţi? Ceva rece atunci, căci seara nu facem bucătărie.

Începută banal, conversaţia trecu de la un subiect la altul, până când Vigeon aduse vorba despre pretinsul scop al prezenţei sale în cartier: o comandă importantă pe care stăpânul său trebuia s-o facă la firma Louviers din strada Michodiere.

Telefonaseră de mai multe ori şi cum n-au căpătat răspuns, stăpânul său l-a trimis să vadă de ce nu se răspunde.

Tocmai aflase acum de la portăreasă că magazinul fusese închis toată ziua, în urma morţii tragice a soţiei patronului.

— Da, sigur – spuse restauratorul – ştiţi, crima din strada François I? Victima este biata femeie, tânăra soţie a lui Louviers.

— Am citit în ziare, mi-a spus şi portăreasa şi d-ta îmi spui acelaşi lucru. D-na Louviers a fost asasinată… Cred şi eu că magazinul nu s-a deschis.

Inspectorul se informă în treacăt de situaţia comercială a întreprinderii şi află cu uimire că era în deficit şi că, de câteva luni, se cam clătina.

Această ştire cufundă pe Vigeon într-o prăpastie de gânduri.

— Dacă afacerile începuseră să-i meargă prost – îşi zise el – de ce să-şi fi omorât nevasta? Hotărât lucru, misterul se complică.

A doua zi dimineaţa, Vigeon se duse iar la Tribunal.

Indiferent de primirea pe care i-ar fi făcut-o Legouet, Vigeon era ferm hotărât să-i povestească rezultatul investigaţiilor pe care le făcea el personal încă din ajun.

Dar Vigeon n-apucă să scoată un cuvânt, căci îndată ce-l văzu, judecătorul, ironic, îi înapoia copia fotografică.

— Poftim, ia-ţi bunul înapoi, dragul meu. Îţi mulţumesc pentru bunele dumitale intenţii, care, într-adevăr, ar fi putut să-şi aibă rostul lor, dar care acum nu mai au nici unul. După cum bine am văzut de la început, afacerea din str. François I, nu prezintă decât aspectul unei crime banale. Am pus mâna pe adevărata vinovată, care este numita Angela Charcot... domnişoara Viviana de Châtellerault. Ea a omorât pe biata femeie, ca s-o jefuiască! Am primit declaraţia d-lui Louviers şi lista bijuteriilor sustrase. Au fost găsite în camera fetei.

Aiurit, Vigeon tăcea, şi se întrebă ce mai înseamnă şi asta. I se părea că afacerea, departe de a se lămuri, devenea mai încâlcită.

Şi fără să spună un cuvânt, ieşi din cabinetul judecătorului care adaogă, radios:

— O crimă banală! Perspicacitatea dumitale obişnuită, n-are ce căuta aici, Vigeon!...

CAP. 7
Spre adevăr

După cum am văzut, Vigeon nu seamănă întru nimic cu acei detectivi atât de lăudaţi în viaţa reală şi în romane, care, pentru a pătrunde tainele unei afaceri criminale, fac operă de analiză, de raţiune pură şi de deducţie.

El se lăsă cu totul în voia instinctului şi era mulţumit.

Ascultase de un impuls aproape inconştient când se dusese în strada Michodiere şi descususe pe portăreasă. Dacă l-ar fi întrebat cineva, n-ar fi putut spune ce l-a îndemnat să intre în vorbă cu dânsa, conversaţie din care a aflat importanta particularitate că în strada Michodiere fusese văzută o baiaderă la fel cu aceea din strada François I.

Rezultatul la care ajunsese era din cele mai satisfăcătoare, tocmai pentru că nu era urmarea unui anumit plan, tocmai pentru că Vigeon nu se hazardase în speculaţii de logică.

Era acum în posesia unor fapte greu de controlat... într-adevăr foarte impresionante, dar care nu dovedeau, nu stabileau nimic...

Două lucruri se dovedeau adevărate: 1. Dl. Louviers făcea afaceri proaste; 2. Doamna Louviers fusese omorâtă de cineva deghizat în baiaderă.

De acest din urmă fapt, poliţistul nu se îndoia; el era sigur că, în lupta cu asasinul, nenorocita victimă îi rupsese o bucată din vălul galben cu care era acoperit. Şi acest petec de voal seamănă aidoma cu voalul cu care era îmbrăcată baiadera, văzută atât de portăreasa imobilului din strada Michodiere, cât şi de portăreasa din strada François I.

Vigeon examinase vălul Vivianei. Cu toate rupturile, acesta n-avea de nicăieri vreo agăţătură, care să corespundă cu bucata pe care Vigeon o găsise sub corpul d-nei Louviers. Din asta Vigeon deduse că fata era nevinovată.

Mai rămânea cealaltă baiaderă, aceea care fusese zărită în strada Michodiere, la numărul 27 bis.

Inspectorul nu voia să dea în vileag ceea ce aflase şi înainte de a preveni pe judecător, voia să cunoască lucrurile cu precizie.

Deci, nu putea cere să se facă percheziţie la Louviers, nici în magazin, nici la el acasă.

— Dacă acest om este asasinul – îşi zise Vigeon – păi trebuie să fie de o şiretenie extraordinara. Totul e făcut să dovedească acest lucru. Imaginaţia diabolică cu care a pus la cale crima, dovedeşte îndeajuns o minte isteaţă şi o inimă tare. Deci, e prevăzător. Va fi luat el cu siguranţă măsuri să dispară costumul de baiaderă cu care era îmbrăcat când a comis mârşăvia.

Cu toate astea, trecură două zile şi Vigeon nu mai aflase nimic.

Era după înmormântarea d-nei Louviers. Soţul zdrobit se arăta impresionant de îndurerat şi oricine îl vedea, avea impresia că n-o să poată supravieţui soţiei sale.

După înmormântare, familia văduvului vrând să-l forţeze să se odihnească câtva timp, încercă să-l îndepărteze de Paris. El refuză cu atâta îndârjire, încât rudele trebuiră să renunţe. Spunea că înţelege să nu-şi schimbe nimic din obiceiuri şi că îşi reia numaidecât ocupaţiile care, de altfel, aveau nevoie de el.

Într-adevăr, a doua zi se duse la magazin, în strada Michodiere, la treburile lui obişnuite.

La prânz, Louviers ieşi din prăvălie, cu aerul abătut, nepăsător la toate.

Vigeon îl urmărea de departe.

Văzu că omul o ia după colţ pe Chausee-d'Antin şi sare într-o maşină.

Din fericire, la ora aceea taxiurile abundă în acest cartier şi inspectorul găsi repede unul. Ceru şoferului să urmărească maşina în care era Louviers.

Vigeon făcu la fel şi o luă după Louviers, îngrijindu-se să nu fie văzut.

Deodată avu o mişcare de surpriză.

Louviers intrase în clădirea gării din apropiere şi dispăru.

Cu ajutorul legitimaţiei, putu să treacă numaidecât şi mare îi fu bucuria când zări pe Louviers pe peronul pustiu, căutând cu ochii în toate părţile.

În aceeaşi clipă, intră în gară un tren. Când se opri, Vigeon văzu că o doamnă, la fereastra unui compartiment de clasa întâi, îi face lui Louviers un semn cu mâna să şi se apropie.

Louviers alergă numaidecât într-acolo şi urcă în compartimentul doamnei.

Vigeon se urcă în cel vecin şi, fără să piardă timp, privi prin ferestruica peretelui despărţitor.

Văzu atunci că Louviers îmbrăţişează şi sărută cu pasiune pe doamna din tren.

— Asta e culmea! O întâlnire amoroasă în trenul de centură! Hotărât, înţeleg din ce în ce mai puţin! Cine să fie această femeie tânără şi frumoasă? Şi de ce Louviers se arată atât de îndrăgostit? Să fie oare metresa lui? Trebuie să aflu!

Dar cei doi îndrăgostiţi din compartimentul de alături, se aşezară cu spatele la ferestruică şi Vigeon nu mai putu să vadă nimic.

Cu toate astea la fiecare staţie se uită înfrigurat să vadă dacă cei doi călători nu coboară. Dar până la gara St. Lazare, rămaseră în tren.

Trenul opri în gara St. Lazare. Din cauza puhoiului de oameni de pe peron, Vigeon fu cât p-aici să piardă pe cei doi îndrăgostiţi pe care-i văzuse coborând. Aproape mecanic, el observase că doamna purta o pălărie frumoasă de catifea neagră. În îmbulzeală, inspectorul se trezi deodată lângă această femeie, pe care o recunoscu după pălărie şi pentru că era înaltă, subţire, elegantă şi avea un păr admirabil. Noroc că Vigeon observase toate aceste amănunte, căci, când se trezi cu d-na alături, era singură... Louviers dispăruse.

Vigeon o luă pe urma necunoscutei... o văzu ieşind din gară şi oprind un taxi. Inspectorul făcu acelaşi lucru şi începu o nouă urmărire.

Drumul nu fu lung. Maşina se opri în strada Monceau, în faţa unei încântătoare vile ascunsă în frunziş.

Necunoscuta coborî din automobil, sună şi uşa vilei se deschise imediat.

Vigeon coborî şi el din maşină se apropie de casa unde intrase doamna şi se uită la număr. Citind numărul 102 se tulbură.

— Ce? exclamă el... Nu se poate... strada Monceau 102!... Dar... atunci e Yvette Surger!... Cum de n-am recunoscut-o mai devreme?

Rămase perplex. Yvette Surger!... Da... ea e! Extraordinar. Ce însemnează toate astea?... De unde o cunoaşte Louviers pe această demimondenă vestită? De ce are întâlnire cu ea în trenul de centură? Şi de ce se sărutaseră cu atâta pasiune? Ei, asta e! Se vede că are vreo legătură cu frumoasa curtezană.

Mânat de un impuls irezistibili inspectorul se apropia de uşa locuinţei şi sună. Îi deschise un fecior şi Vigeon intră cu îndrăzneală.

— Sunt inspectorul Vigeon!... Trebuie să vorbesc chiar acum cu d-na Surger!... Anunţă-mă, te rog!

Cu un gest de mirare, feciorul se duse să-l anunţe, se întoarse

îndată şi spuse:

— Urmaţi-mă, vă rog!

Şi introduse pe Vigeon într-un salon de cel mai autentic stil al optsprezecelea, unde îl lăsă singur.

— Hm! mormăi poliţistul. Ce o să iasă din toate astea? Demersul pe care îl încerc este dintre cele mai riscate. Ei, la noroc, acum!...

CAP. 8
Epilog

Yvette Surger intră. Vigeon se ridică şi o salută respectuos.

— Scuzaţi-mă, doamnă poate vă deranjez... dar trebuie să vă vorbesc despre lucruri importante şi... vă rog să nu fiţi jignită de subiectul conversaţiei noastre.

— Vorbeşte, domnule. Sunt la dispoziţia d-tale.

— Cunoaşteţi pe dl. Louis Louviers?

— Dl. Louviers? Da... făcu tânăra femeie cu o tresărire care-i trăda surpriza.

— Pot îndrăzni să vă întreb cum l-aţi cunoscut?

— Păi... l-am întâlnit la curse absolut din întâmplare... Am făcut cunoştinţă... şi... de atunci ne-am revăzut...

Yvette era vizibil stânjenită, lucru care-l bucură pe inspector, hotărât să profite de tulburarea ei.

— Da... Ştiu, spuse el surâzător. Uneori vă întâlniţi chiar în trenul de centură!

Yvette tresări brusc şi se uită la inspector cu ochi mari.

— Cum... ştii asta?...

— Asta şi încă multe alte lucruri... dar aş vrea să aflu, chiar de la d-voastră, doamnă, de ce natură sunt relaţiile d-voastră cu dl. Louviers? Vă rog să mă iertaţi dacă sunt indiscret.

— Domnule, îţi voi spune tot!... Nu ştiu pentru care motiv faci această anchetă... dar ţin să evit orice neplăcere, aşa că îţi voi povesti cu toată sinceritatea cum stau lucrurile.

După un moment de reculegere, ea continuă, grăbită:

— L-am cunoscut pe Louviers la curse, a fost foarte drăguţ cu mine... apoi, pentru că, la drept vorbind, mi era destul de simpatic am acceptat să-l mai văd... Îl credeam bogat şi la început se arăta chiar foarte larg... În fine, asta a durat patru sau cinci săptămâni, până într-o zi, când dl. Louviers îmi făcu o declaraţie surprinzătoare!... Îmi mărturisi că mă iubeşte la nebunie şi mă întrebă dacă accept să-i devin soţie.

La auzul acestor cuvinte, Vigeon înmărmuri.

— Când s-a petrecut aceasta? întrebă el.

— Acum... zece, douăsprezece zile, cel mult.

— Bun! Continuaţi, vă rog, doamnă. Ce i-aţi răspuns?

— Îţi mărturisesc că am fost puţin uluită de o asemenea

declaraţie!... Dar... duc o viaţă atât de deprimantă, încât uneori mă apucă dorul de un trai calm, regulat, cinstit... Or, ţi-am mărturisit că Louviers îmi plăcea... N-am spus însă tot adevărul! ... Îl iubesc, asta-i sigur... Nu ştiu cum s-a întâmplat!...

— Louviers este, de altfel, un om seducător, spuse Vigeon.

— Da! făcu ea, visătoare. În fine, sunt îndrăgostită de el şi propunerea lui de căsătorie n-a putut decât să mărească dragostea care încolţise în mine. I-am acceptat propunerea cu o vie mulţumire... Şi aşteptam amândoi, nerăbdători, să ne căsătorim.

— Aşadar, nu ştiaţi că Louviers era însurat?

— Însurat?... El?... strigă curtezana, vizibil uluită. Ah, e cu putinţă?

Imperturbabil, Vigeon reluă:

— Şi n-aţi auzit de asasinarea doamnei Louviers, petrecută alaltăieri?

Tânăra femeie scoase un ţipăt:

— Aşadar... el era!... Ah!... O presimţisem!... Iată de ce am căutat să-l văd astăzi!... L-am întrebat... a negat... mi-a spus că era o asemănare de nume... Că nici măcar nu-l cunoştea pe acest Louviers despre care era vorba...

Yvette era pe jumătate leşinată.

Vigeon simţea că spusese adevărul. Se ridică şi zise cu gravitate.

— Doamnă, vă las, căci vă aflaţi într-o stare pe care nu vreau s-o prelungesc! Să ştiţi că Louviers, nu numai că v-a minţit într-un mod odios, dar s-a şi făcut vinovat de o crimă îngrozitoare!

Yvette bâlbâi, sufocată:

— Da... înţeleg... bănuiesc... e îngrozitor... Să facă el asta, el! ... Şi mă tem că a făcut totul din cauza mea!...

— Nu sunteţi răspunzătoare, doamnă!... Nu puteţi fi complice pentru că acest om, în speranţa de a se căsători cu dv., s-a debarasat de soţia sa în acest mod îngrozitor, recurgând la o crimă atât de înfiorătoare.

Vigeon se îndreptă spre uşă pe când tânăra femeie rămase zdrobită pe scaun.

Înainte de a ieşi, poliţistul se opri, şi, întorcându-se spre Yvette:

— Încă o întrebare, doamnă. Sunteţi bogată, nu e aşa?

Ea răspunse cu voce slabă:

— Da. Domnule!

Vigeon nu mai stărui, ci salută şi ieşi.

În aceeaşi zi, se putea citi în ziarele de seară:

ARESTAREA ASASINULUI DIN STRADA FRANÇOIS I

O lovitură de teatru s-a produs în cursul serii de azi. Poliţia a arestat pe nemernicul asasin al doamnei Louviers, tânăra femeie gâtuită în apartamentul ei din strada François I, în ziua de lăsatul secului.

Asasinul nu e altul decât propriul bărbat al victimei, Louis Louviers, în vârstă de treizeci de ani, comerciant în strada Michodiere.

Descoperirea asasinului se datoreşte în întregime destoinicului inspector Vigeon, ale cărui succese sunt nenumărate şi pe care această afacere îl clasează definitiv.

Într-adevăr, în patruzeci şi opt de ore, poliţistul a izbutit să demaşte pe asasin, deşi acesta luase măsuri pentru a deruta poliţia.

Louviers, ale căror afaceri mergeau din ce în ce mai prost, încercă să facă diverse împrumuturi, dar sforţările sale fură zadarnice, căci nu găsi nici un creditor.

Acest om josnic, care avusese o dragoste nemărginită pentru soţia sa, şi pe care nefericita femeie îl adora, nebănuind josnicia lui, întreţinea de câtva timp relaţiuni cu o demimondenă foarte cunoscută, Y. S., care poseda o avere frumoasă. Louviers propuse tinerei femei căsătoria, iar ea, crezându-l liber, acceptase, căci se pare că mizerabilul e un om seducător.

Louviers a pus la cale crima cu un rafinament rar. Ştia că o chiriaşă a casei, bine cunoscută în localurile de petreceri, d-ra Viviana de Châtellerault, îşi făcuse un costum de baiaderă, pentru lăsatul secului. Louviers, nu se ştie încă cum, copie exact costumul acestei fete şi, fără ştirea nimănui, se îmbrăcă cu el în magazinul său din strada Michodiere, unde se dusese să lucreze – susţinea el – după masă, de lăsatul secului.

Louviers era singur în magazin în ziua aceea, căci dăduse drumul personalului. Trebuia să se ducă să-şi ia nevasta, pe la ora patru, la plimbare. Se duse pe la ora două în magazinul său din strada Michodiere, ieşi peşte o jumătate de oră, deghizat în baiaderă, alergă în strada François I, unde-şi sugrumă soţia şi dispăru repede, întorcându-se la magazin, unde-şi îmbrăcă hainele de toate zilele.

Apoi, cu un sânge rece extraordinar, se întoarse acasă şi

simulează că descoperă cadavrul soţiei sale. Strigă după ajutor, şi în faţa poliţiei şi a magistraţilor avu o atitudine care deruta pe toţi.

Trebuie să adăugăm că mizerabilul, profitând de absenţa d-rei Viviana de Châtellerault, se introduse în camera acesteia şi ascunse acolo, cu multă îndemânare, o importantă sumă de bani şi bijuteriile d-nei Louviers ceea ce întări prezumţiile adunate împotriva Vivianei, care fusese arestată.

Instrucţia va scoate la iveală, fără îndoială, noi amănunte foarte interesante, cu care vom ţine în curent pe cititorii noştri.

— SFÂRŞIT —

Citiţi în nr. 15:
CASA DE LÂNGĂ TAMISA
de Mac Lloyd.

CUPRINS

MASCA GROAZEI.....3
CAP. 1 De lăsata secului.....4
CAP. 2 Un asasinat misterios.....9
CAP. 3 O licărire.....14
CAP. 4 Viviana de Châtellerault.....19
CAP. 5 Inspectorul Vigeon.....23
CAP. 6 Vigeon continuă ancheta.....30
CAP. 7 Spre adevăr.....35
CAP. 8 Epilog.....39
CUPRINS.....43

Frumoasa seră de Caritate

Cel mai dulce roman din viața reală, — roman de iubire, suferință și eroism, în care sufletele prinse în vârtejul dragostei cutropitoare, despărțite de vitregia vieții, sfârșesc prin a se găsi, după ce au străbătut calvarul luturor nenorocirilor. Lucrarea aceasta a apărut în patru volume groase (peste 2000 pagini) cari se vând cu

Lei 35.— fiecare

Se găsește la toate librăriile și depozitele de ziare din țară și direct la Editura Ig. Heriz, — București — Calea Victoriei, 5.

GARIBALDI

eroul național al Italiei, a trăit o viață minunată, care poate fi asemuită cu cel mai frumos roman. Și e într'adevăr un roman, pe care-l citim cu interes crescând, cu admirație pentru faptele unui om a cărui dragoste de țară e izbutit să facă adevărate minuni. Amintirea lui Garibaldi va rămâne nepieritoare și viața lui va fi veșnic un imbold pentru muncă cinstită și creatoare. Ea este descrisă într'un roman format din cinci volume mari, fiecare conținând cca. 200 pagini și costând 35 Lei exemplarul.